

ADÉU, MAJORIA ABSOLUTA

Fandango als ajuntaments

Al País Valencià la pujada espectacular del CDS i la davallada de la força majoritària, juntament amb el coneixement del nacionalisme i la irrupció d'un regionalisme reduït per ara a la circumscripció de València, han complicat el panorama polític municipal, on el pacte és el rei i s'acaben les majories absolutes.

A. Vicent/I. López/J. Castelló

Més d'un centenar de municipis al País Valencià han tingut com a guanyador un partit que no compta amb la majoria absoluta per poder governar. Vuitanta-quatre pobles han optat per una candidatura PSOE, però no li han donat un suport majoritari. Així hi ha, igualment, vint-i-nou casos on la majoria relativa és d'AP, onze on és del CDS i set on és d'Izquierda Unida-Unitat del Poble Valencià.

Són més els municipis on una llista podrà triar alcalde sense cap pacte, però, curiosament, les grans capitals del país presenten problemes, llocs on una majoria absoluta del PSOE en les anteriors eleccions havia presentat les coses «més clares». Les tres capitals de circumscripció electoral, per exemple, veuran anar i venir els pactes, el fandango electoral, als ajuntaments.

Dimecres a la nit, al Palau de la Música i Congressos de València, a poc a poc es perfilaven a les pantalles els primers resultats en els municipis importants. El delegat del govern central, Eugenio Burriel, acudia a una primera reunió amb la premsa i començava a facilitar-ne avanços de ciutats grans i mitjanes. Respecte a València, però, el silenci era absolut. «Hem tingut complicacions en el procés de dades; hi ha alguns terminals que no funcionen com calia». Va ser la resposta de Burriel, interrogat per alguns periodistes. Uns comentaris que no satisfien ningú.

Pels corredors, els comentaris eren uns altres. En la sala on no podien entrar els «targetes blaves», les que duïen els periodistes per identificar-se, on arribaven

els primers resultats sobre percentatges encara reduïts, el nerviosisme es feia palès i s'encomanava a l'exterior: «Res de terminals, l'Ajuntament de València ja és de la dreta. El PSOE i la coalició Izquierda-Unitat del Poble Valencià, plegats, tot just si arriben als setze regidors. Serà el CDS qui decidirà».

Alguns minuts més tard, les hipòtesis prenien cos. Facilitava la notícia als distints mitjans Ricard Pérez Casado, ex-alcalde i candidat a l'alcaldia de València pel PSOE, que comentava les primeres xifres visiblement afectat. Inclús, alguns periodistes van intentar animar-lo. La notícia de la pèrdua de la majoria absoluta en aquests i alguns altres ajuntaments ben importants, com ara Alacant o Castelló, va fer saltar de les cadires els representants dels distints mitjans. El pacte —els pactes possibles— s'havia fet el protagonista indiscutible de la nit. Martín Quirós, número u per Alianza Popular a l'alcaldia de València, assegurava estar

disposat a arribar a un acord amb Unió Valenciana i cedir-los l'alcaldia, ja que la llista encapçalada per Lizondo havia aconseguit ser la segona més votada.

Però l'atenció se centrava en un altre personatge: Manuel del Hierro, candidat pel CDS, que, en les primeres declaracions, es mostrava partidari d'un pacte amb la resta de forces conservadores, matisant, però, que la darrera paraula la tenia Madrid. Durant els dies posteriors ha estat molt difícil localitzar Del Hierro, que només ha obert la boca per assegurar que distintes circumstàncies el separen i l'allunyen del PSOE, d'una banda, i del pacte Unió Valenciana-Alianza Popular, de l'altra. Tal com EL TEMPS havia anunciat des de feia algunes setmanes, l'acord entre aquestes dues forces ja era un fet des de l'inici de la campanya. Faltava, però, la peça clau per completar els trencaclosques, el vot a favor i els quatre regi-

Suárez: l'home frontissa

Dalt, Eugenio Burriel i Vicent Soler fan públics els resultats. Baix, gest consternat de Pérez Casado.

dors que havia aconseguit el CDS per València.

Aquella mateixa nit electoral ja s'avançaven les primeres hipòtesis. AP i UV cedirien l'alcaldia a Manuel del Hierro, a canvi d'un fort poder pel que fa a les regidories, que en el cas d'Unión Valenciana es concretaria en la de Cultura. En cas contrari, podien passar dues coses: l'abstenció del CDS, que donaria com a resultat una majoria relativa de PSOE més Izquierda Unida-UPV (dos regidors), amb l'oposició d'Unión Valenciana i Alianza Popular (set regidors cadascuna), que provocarien un govern consistorial dèbil i contínuament en crisi, un fet que afebliria el PSOE decididament de cara a les pròximes eleccions. O també podia donar-se un pacte entre CDS i PSOE (13 + 4 regidors, és a dir 17 sobre un total de 33), que possibilitaria una majoria absoluta i deixaria les altres tres forces en l'oposició.

En tot cas, la clau a València queda en mans del CDS. Un partit que ja ha anunciat que pactarà ajuntament per ajuntament i govern per govern. Així, però, no vol dir que a València decidirà l'executiva «regional» del partit,

perquè les grans ciutats, se les reservà l'executiva nacional de Madrid. Segons assegura en una entrevista que ha facilitat a EL TEMPS Pedro Gozalbo, candidat a la presidència de la Generalitat per aquest partit, «en cap moment no entrarem en la dinàmica de cedir el nostre suport a una majoria relativa a canvi d'exigir l'alcaldia d'una ciutat on ens situem en minoria». Un fet que evitarà el «bescanvi» de Madrid per València, per exemple.

Quan tot fa preveure, per tant, un pacte entre PSOE i CDS en els municipis importants, que puga permetre la governabilitat en tot un seguit de ciutats arreu de l'estat, el procés pot allargar-se dies i més dies, mentre s'arriba a acords concrets segons cada circumstància particular. Si hi ha una cosa clara, és que, malgrat el suport centrista per evitar aquesta «ingovernabilitat», amb uns consistoris on campe el pacte, les accions del partit majoritari seran estudiades, seguides al detall i criticades fins als límits, i les crisis de govern consistorial, amb mocions de censura incloses, poden convertir-se en la norma a seguir durant quatre anys.

¿Amb qui ballem?

Una gran part de municipis valencians de més de 20.000 habitants, inclosos dins la circumscripció de València, es convertiran aquests dies en l'escenari d'un gran ball, on les forces majoritàries, el PSOE, sobretot, busca distintes parelles segons els decorats.

A Alaquàs, per exemple, haurà de governar amb Izquierda Unida-UPV, el cap de la qual, Albert Taverner, candidat a president de la Generalitat per la mateixa coalició, haurà de cedir, potser, l'alcaldia.

A Alzira, Francisco Blasco, el capbaró del *lobby* socialista comarcal més important, amb una militància que arriba al 10 per cent del partit al País Valencià, ha perdut la majoria absoluta amb què comptava, i haurà de pactar amb els quatre regidors d'IU-UPV, si vol accedir de nou a l'alcaldia.

A Aldaia, el PSOE aconseguix, de nou, majoria absoluta. A Alfafar, però, haurà de pactar amb Izquierda Unida. De quinze regidors que li van proporcionar la majoria absoluta en les passades eleccions, ara s'ha quedat amb nou només, encara que continua sent la llista més votada.

A Algemesí, en canvi, ha passat de quatre a vuit regidors, i ha desbancat de l'alcaldia la llista d'independents que encapçalava Joan Girbés, que en aquesta ocasió, però, s'hi presentaven sense el seu líder. Només un pacte amb aquests independents donarà al PSOE la majoria per poder governar. Si els independents, però, pacten amb Alianza Popular, i amb Coalición Electoral Valenciana, podrien accedir ells, de nou, a l'alcaldia.

A Burjassot, el PSOE es fa, una altra vegada, amb la majoria absoluta, però només per l'estret marge que representa un regidor. La seua llista n'ha aconseguit en aquesta ocasió onze, enfront dels catorze de les eleccions passades.

A Carcaixent, els socialistes han resultat, de nou, la llista més votada, però han cedit sis regidors dels setze que van aconseguir fa quatre anys. Amb deu regidors hauran de pactar amb Unitat del Poble Valencià, si Vicent Pla, l'anterior alcalde, vol assegurar-se el càrrec.

A Catarroja, els socialistes només han perdut un regidor. Amb els onze que han aconseguit continuen tenint una estreta majoria absoluta amb què continuar governant. En aquest poble destaca el pas de vots de Coalición Popular (abans vuit i ara dos regidors) a Unión Valenciana, que n'ha aconseguit set. També a Quart de Poblet el PSOE ha cedit un regidor, però manté una còmoda majoria absoluta: catorze regidors, enfront dels set que sumen tots els partits en l'oposició. A Cullera, els catorze regidors de les anteriors eleccions n'han esdevingut nou. Només pactant amb IU-UPV, que ha aconse-

guït dos regidors, els socialistes s'asseguraran l'alcaldia.

A Xirivella, també, la pèrdua de dos regidors, de tretze a onze, obliga el PSOE a pactar amb IU-UPV, amb dos regidors. A Gandia, el PSOE ha augmentat un regidor, però haurà de pactar, de nou, amb Unitat del Poble Valencià, que ha augmentat de dos a tres regidors i que continua tenint la clau de la governabilitat en una de les principals ciutats del país.

A Xàtiva, de nou, el regidor d'IU-UPV pot trencar l'empat de deu regidors entre PSOE, d'una banda, i AP i CDS, de l'altra. En les anteriors eleccions els socialistes van aconseguir la majoria absoluta, amb catorze regidors. A Manises, el PSOE conserva la majoria absoluta, amb onze regidors, però en perd tres, si ho comparem amb les anteriors eleccions. Majoria mínima, onze enfront dels deu de tota l'oposició, que es repeteix a Mislata, on, idènticament, els socialistes aconseguiren catorze regidors les passades eleccions.

A Oliva, els socialistes guanyen un regidor, de vuit passen a nou, però, ni amb l'ajuda dels tres regidors d'Unitat del Poble Valencià, guanya una majoria que queda en mans d'una llista independent de dretes i de l'Organización Independiente Valenciana.

A Ontinyent, els socialistes, amb set regidors, perden la majoria absoluta (onze regidors de vint-i-un) i han de pactar amb Izquierda Unida (dos regidors), Unitat del Poble Valencià (un regidor) i una llista independent d'esquerres provinent del mateix PSOE (un regidor), per aconseguir-ne de nou onze i fer front al pacte, si n'hi ha, d'Alianza Popular (set regidors) amb el CDS (tres regidors). Si el PSOE, la llista més votada, es decideix al pacte amb el CDS, no arribaria a la majoria absoluta, però podria governar precàriament amb pactes sectorials.

A Paterna, el PSOE perd tres regidors, però conserva una estreta majoria absoluta. A Sagunt, el PSOE perd quatre regidors i hauria de governar majoritàriament en una llista que encapçala l'anterior alcalde socialista de la població dimitit arran de la reconversió i que n'ha aconseguit set. Majoria que es podria repetir pactant amb els sis regidors del CDS. També seria possible un pacte entre la llista independent i el mateix CDS. Tot això planteja un quadre negociador bastant conflictiu.

A Sueca, en canvi, el PSOE arrabassa la majoria als comunistes, però haurà de pactar amb ells o amb el CDS per arribar a l'alcaldia. Finalment, a Tor-

rent, els socialistes cedeixen dos regidors (de quinze a tretze), però mantenen la majoria absoluta i l'alcaldia.

Després de Tirado, el pacte

Les eleccions municipals han acabat amb el bipartidisme a l'Ajuntament de Castelló. Després d'Antoni Tirado —segon alcalde de capital de «provincia» proporcionalment més votat al 1983, vuit anys al front de la corporació i protagonista d'una gestió marcada pel personalisme—, «el caos». Per a la història queden ja arxivats quatre anys d'apàtica vida municipal, marcada pels resultats que el 1983 proporcionaren les urnes.

Aleshores el PSOE va obtenir dinou regidors i, AP, vuit. Passat el 10-J, les coses han estat molt diferents: el PSOE, que ha quedat amb dotze regidors, perd la majoria absoluta; Alianza Popular ha pujat un regidor i arriba als nou; el CDS irromp amb cinc i IU-UPV entra amb u (Toni Porcar, d'UPV). Com a altres punts del País Valencià, el pacte entre PSOE i IU-UPV no és suficient per a assegurar l'alcaldia socialista i el CDS s'ha convertit en una peça clau.

Tot un joc de rumors ha començat

Daniel Gozalbo, alcaldable del PSOE, i Hipólito Beltrán, cap de llista del CDS.

l'Ajuntament de Castelló, Nabàs és de l'opinió que «el comportament als països amb democràcia consolidada demostra que ha de governar la força majoritària. Tenim la confiança d'aconseguir l'alcaldia i això ha d'obligar-nos a fer pactes que encara no es poden aventurar, perquè és una decisió de l'executiu».

El governador civil de Castelló, Joaquim Azagra, opina que «la percepció que els ciutadans tenen de la realitat no ha coincidit amb la nostra visió de les coses, i això ens ha d'obligar a reflexionar». Antonio Tirado, que ha vist entelada la seua eixida de l'alcaldia, ha qualificat de regressius els resultats. «El resultat de 1983, amb dinou regidors, no va ser normal, no guardava relació amb la composició sociològica de la ciutat. Aleshores es va aconseguir un resultat rècord i, com més alt s'està, de més alt

a escampar-se ja entre la classe política, mentre el PSOE intenta desviar l'atenció de la catàstrofe de la capital, recordant que encara és la primera força política, que manté la majoria absoluta a la Diputació, amb setze diputats, enfront de vuit d'AP i un del CDS, i que ha augmentat el nombre de regidors en relació al còmput provincial. Fins i tot Ernest Nabàs, coordinador de la campanya del PSPV a la circumscripció de Castelló, en la primera compareixença davant els mitjans de comunicació després dels comicis, intentava oblidar-se de la capital, ressaltant els triomfs del seu partit a Benicarló, Onda i Almassora.

Per a Nabàs, la causa principal de la pèrdua de vot socialista està en l'abstenció. «Fent una anàlisi dels districtes de Castelló on nosaltres solíem traure més vots, l'abstenció ha estat més alta, i, on la dreta trau més vots, la participació ha estat major. D'altra banda, el resultat a Castelló és similar a la resta de l'estat, on s'ha pogut comprovar que en tots aquells casos en què una força política ha governat al llarg de vuit anys i la mateixa persona s'ha presentat a una tercera reelecció, el descens de vots ha estat espectacular».

Respecte a la governabilitat de

caus. Ara s'ha normalitzat la situació. Cal no oblidar que el 1979 el PSOE tenia dotze regidors».

Una anàlisi similar fa l'alcaldable del CDS, Hipólito Beltrán, un dels homes clau fins arribar al 30 de juny proper. «Cal pensar que Castelló és una ciutat on la diferència de classes és mínima. Per tant, aquest és un electorat de centre i n'és la prova el fet que després de la transició, la UCD va obtenir molts vots que encara no hem recuperat. Aquests vots perduts, que fins ara tenien partits que no són de centre, comencen a venir a nosaltres.

El CDS s'ha convertit, doncs, com en el cas de València, en la peça clau en la designació del successor d'Antonio Tirado. Tant ell com Pedro Gozalbo, candidat del CDS a la presidència de la Generalitat, han insistit que ha de ser la força més amb més vots la que obtinga l'alcaldia.

El preu ha de ser, això sí, un aprofitament del programa socialista al sempre ambigu programa centrista. Això permetria al candidat socialista, Daniel Gozalbo, ser alcalde durant els propers quatre anys. Pel que fa a Alianza Popular, l'obtenció d'un nou regidor ha elevat la moral dels aliancistes el seu alcaldable, l'independent José Luis Gimeno —ex-president de la Coordina-

dora Pro-libertad de Enseñanza en Valenciano—, repeteix constantment que el pacte amb el CDS és lògic i ha de formalitzar-se aviat: «És un pacte que ha de fer-se perquè les persones de les dues formacions polítiques, l'estatus social i el nivell humà és el mateix».

Les comarques, però, aguanten

En els altres municipis que formen la circumscripció electoral de Castelló no es produeix la pèrdua de majories absolutes, ja que en les anteriors eleccions, i pel que fa a les grans poblacions, llevat de la capital, en molts casos calgué forçar el pacte.

A Vila-real, el PSOE conserva els dotze regidors anteriors i, també, la majoria absoluta. A Vinaròs, la pèrdua d'un regidor (de nou a vuit) l'obliga a negociar amb Izquierda Unida-Unitat del Poble Valencià, per fer front als sis diputats d'AP i als dos del CDS. El pacte també es podria produir amb la minoria centrista.

A la Vall d'Uixó s'haurà de repetir el pacte entre la llista comunista majoritària (en aquesta ocasió, sota les sigles PTE-UC) amb els socialistes. Els carrillistes de Vicent Zaragoza han perdut dos regidors i, el PSOE, un. També AP perd un diputat, en favor d'IU-UPV, que guanya dos regidors i del CDS, també dos. A Nules els socialistes perden la majoria absoluta (deu regidors) i la cedeixen a AP, que de set regidors passa a nou. En canvi, a Onda, en aquesta ocasió la llista socialista guanya la majoria absoluta, amb deu regidors.

A Benicarló el PSOE guanya igualment la majoria absoluta i, també, l'alcaldia. A Borriana, de deu diputats i majoria relativa, el PSOE passa a fer-se'n amb onze i amb l'alcaldia sense pactes. A Benicàssim els socialistes repeteixen dos regidors, i l'alcaldia quedarà de nou a mans de les llistes de dreta (AP, CEV i CDS) i independents, que hauran de pactar, ja que la llista més votada (AP) només ha aconseguit tres regidors. Són les comarques septentrionals on les ciutats importants seran governades amb una majoria més senzilla. Ací, el PSOE, inclús, ha superat en molts llocs els anteriors resultats.

El sud, com el centre

Famílies senceres, blocs d'edificis, barris, restaren també a les comarques del sud sense poder votar. Problemes

¿Vot valencià?

Toni Mollà

Les recents eleccions municipals i autonòmiques han tingut un resultat que, en general, no han respost a interessos municipals i autonòmics. Primera lliçó: l'electorat ha actuat, com si d'unes «primàries» es tractàs, contra el poder absolut dels socialistes. Un primer avís, només. Primera conseqüència: redefinició del govern i la política de l'estat central. Una altra, a mitjà terme, pot ser l'increment de la pugna entre les diverses «famílies» socialistes, que, ara més que mai, esmolaran ungles i arguments.

D'altra banda, llevat d'Euskadi i Catalunya —que tenen dinàmica electoral pròpia perquè compten amb dinàmica social pròpia— la resta de l'estat ha funcionat, electoralment, d'una manera ben semblant: davallada del PSOE, trencament de les majories absolutes, aparició de minories decisòries. Segona lliçó: el País Valencià no és un «àmbit de vot». La causa: el País Valencià no és un «àmbit referencial» ni un «espai simbòlic». El País Valencià forma part del mateix marc de lleialtats i valors que Andalusia, Madrid, Astúries o Múrcia: Espanya. La conseqüència: el comportament electoral valencià respon, fill per randa, al comportament electoral espanyol: PSOE, AP, CDS. La «distorsió» produïda per les sigles UPV al costat d'IU no ha estat, certament, rellevant. I l'embranchida d'UV és clarament equiparable a la del PAR d'Aragó o a la de la UPN navarresa —sens dubte, totes tres expressions d'estratègies espanyoles i, en alguns casos, de caràcter clarament neofeixista.

De totes maneres, pel que fa a les variables que s'han donat al nostre país, n'hauréu d'assenyalar les següents: el PSOE, en perdre les majories absolutes, necessitarà de pactes amb IU a Alacant i de la col·laboració, directa o indirecta, del fantasmagòric CDS a València i Castelló. Diferències programàtiques, no en poden aparèixer gaires, ja que l'únic programa públic d'aquest darrer partit és l'omnipresència del Gran Germà Adolfo, que, sens dubte, dissenyarà tota la política de pactes o abstencions (que són una classe de pactes) al servei de l'erosió socialista i a l'espera de les pròximes legislatives.

En qualsevol cas, pel que fa al PSOE val la pena, també, d'assenyalar la davallada a les ciutats intermèdies del país, com ara a Gandia, Sagunt, Alzira, Oliva o Carcaixent —les quals han registrat un fort creixement nacionalista. Com també la disminució del poder real de Lerma i l'aparato del partit per la pèrdua de la majoria absoluta a les Corts valencianes i el connex reforçament dels presidents de les diputacions, sobretot del renovador Antoni Asuncion —i de Ciscar, per tant.

La davallada d'AP ha estat recollida pels anticatalanistes d'UV, el programa electoral dels quals, tal com afirma Lizondo, és l'Himno Regional. Un creixement, el d'UV, preocupant i que ja ha ultrapassat la connurbació de València, fins a estendre's, desigualment, arreu del país. L'11-J, el parlamentari Filiberto Crespo avançava la nova croada redemptora: els llibres són portadors d'idees estrangeritzants (llegiu-hi catalanes). La recrudescència bluvera és al tall: antlintel·lectualisme, lluita contra les idees i el pensament, obscurantisme, manipulacions sentimentals, antiracionalisme, etc. Potser els mitjans de comunicació haurien de replantejar el suport i la benedicció democràtica que han atorgat a aquest grup.

Pel que fa al famós pacte IU-UPV, podem constatar la inexistència de l'efecte multiplicador de vot que anunciaven, a bombo i platerets, els dirigents d'ambdues formacions polítiques. Els resultats del 10-J no ultrapassen la suma IU + UPV de les generals i només manté el vot PC d'ara fa quatre anys. Contràriament, allà on els nacionalistes han presentat llistes municipals independents, s'hi observa un resultat altament esperançador; especialment a la xarxa de ciutats intermèdies del país, on en alguns casos s'han triplicat els vots.

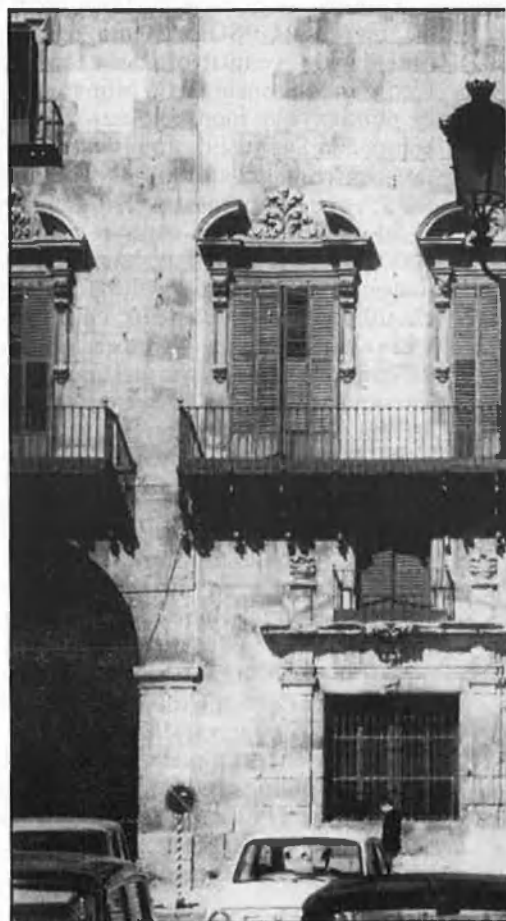
Una volta passades les eleccions, és l'hora d'uns pactes en els quals les minories jugaran un paper de primer ordre. Tanmateix, sembla que ningú no els decidirà al País Valencià, perquè el País Valencià no és un «àmbit de pactes», perquè no ho és de vot. □

de cens, com en quasi tot el mapa valencià, que exasperaren els ànims i acabaren en impugnacions i protestes.

Aquestes han estat, doncs, les eleccions de les absències censals i de la lenta caiguda del monopartidisme majoritari. Fonamentalment, i com ha estat comú, als ajuntaments capçalera de comarca. Així, a Alacant, el PSOE ha vist reduïda la presència municipal en set regidors. Ha passat dels dinou amb què governava en solitari des del 1983 a la dotzena d'ara mateix. Un menys, fins i tot, que els obtinguts en les primeres municipals de l'abril del 79. Aquella vegada, la UCD de Luis Berenguer n'obtingué deu i la candidatura comunista, encapçalada per Salvador Forner —avui a les files del CDS—, quatre.

El PSOE havia anat a per totes. Així, tot posar en la graella d'eixida a Alacant candidats de gran cilindrada com Emili Soler, Fernández Valenzuela, o Josep Maria Perea, i experts saltadors de tanques com els regidors Arenas, Bernícola o Chavarri, els escrutinis els han donat l'esquena.

Diuen, pels passadissos de la seua seu, a Pintor Gisbert, que com en la cançó, «por culpa de un error». D'una errada en la capçalera de la llista, és dir, per la imatge desinflada en els últims temps de José Luis Lassaleta, ex-

alcalde alacantí i primer de la papere-
ta PSOE. Opinió que responen a la
baralla domèstica socialista, però que
no contempen la davallada del partit
en les principals ciutat del país.

En tot cas, amb aquests dotze regi-
dors el PSOE ha tornat a triomfar i
Lassaleta continua disposat a repetir
per tercera vegada. Perquè, «tot i que
no hem guanyat com en anteriors elec-
cions, sí que hem aconseguit la mayo-
ria». Suficient «per a seguir d'alcalde
d'Alacant». Una opinió reforçada, en-
tre la depressió de Pérez Ferré, secre-
tari d'organització dels socialistes va-
lencians, i l'alegria moderada d'Emili
Soler, coordinador de la campanya, pel
president de les Corts valencianes, An-
toni Garcia Miralles. Aquest opinava
que, malgrat les xifres, «el PSOE con-
tinua sent el més votat, i guanya les
eleccions», amb un ingrés de vots, se-
gons ell, superior al llistó plantat en
1979. «El cost del poder» i el «gosar
fer les coses que altres no haurien in-
tentat escometre» han estat, per a Mi-
ralles, el preu de la miniderrota. Ala-
cant no és, però, el mateix cas que
València o Castelló. El PSOE, malgrat
perdre sis regidors, pot arribar a la ma-
joria absoluta —catorze de vint-i-set—
amb els seus dotze i els dos d'IU-UPV,
enfrent dels vuit d'AP i els cinc del
CDS.

Lassaleta entrarà a l'ajuntament pactant només amb IU-UPV.

«Nosaltres —ha assenyalat Maria
Teresa Molares, regidora d'IU—, tan
sols pactaríem amb els socialistes si el
CDS pacta amb AP. Si veiem que la
corporació resta en mans de la dreta.
En tot cas, consultaríem les bases, mal-
grat que ja podem avançar que, pel que
hem anat observant, aquestes són reà-
cies a un pacte pro-PSOE».

La primera candidata d'IU té motius
per estar radiant: «Perquè estem a

l'ajuntament i perquè, des d'ell, am-
pliarem el marc de l'esquerra i dona-
rem presència i viabilitat a la partici-
pació ciutadana, l'únic camí per tal de
poder democratitzar la corporació».

Els resultats del sud valencià pro-
duïts a Alacant es repeteixen, en el cas
dels socialistes, com una constant de
retrocés moderat que, en alguns casos,
mereix destacar-se. El PSOE perd la
majoria absoluta també a Benissa, a
Castalla, a Elda —on Roberto Garcia
Blanes té un estret marge per reptir, per
tercera vegada, d'alcalde—, a Beni-
dorm —on el PDP i la Coalición Va-
lenciana units han obtingut el seu únic
gran èxit: set regidors enfront dels set
del PSOE d'Angel de la Fuente—, a
Alcoi —on el PSOE és absolut, però
perd dos regidors—, a Elx —on baixa
de 17 a 14, com en 1979, i on Manuel
Rodríguez també haurà de suar
l'alcaldia—, a Villena —on d'onze es-
cons municipals han passat a set i on
IU n'ha augmentat fins a quatre—, et-
cètera.

Unes eleccions amb sorpreses, anun-
ciades, suaus batalles i alguna que al-
tra derrota. La del PDP, per exemple,
que tret de la seua gira triomfal per Be-
nidorm ha quedat envoltat de fracàs,
amb un grapat de regidories només a
Albatera, Guardamar i la Vila Joiosa.
Al costat de les victòries del CDS a
Altea —sis regidors—, Sant Joan
—deu— i el nou poble segregat de Pi-
lar de la Horadada, alcaldia segura.

Una cosa que contrasta amb els re-
sultats inequívocament immobilistes
d'AP. Llevat d'Oriola, gran seu de la
dreta, on Luis Fernando Cartagena re-
peteix d'alcalde, en afegir sis noves re-
gidories a les nou de què ja disposaven
els conservadors. □

